

Ján Pravda – o svojom živote

Cesta, ktorou som kráčal, a ktorá viedla mojim životom, nebola cesta nejakého dobra a porozumenia, ale veľmi ťažkého boja, čiže sa cítim skôr ako bojovník, ktorý bojuje za to, aby tomuto ľudstvu a tejto spoločnosti bolo lepšie, aby sa títo ľudia postavili tvárou k tomu, čo ich očakáva.

Keď som po ťažkých skúškach dospel k tomu, že som objavil hyperpriestor a tých, ktorí v ňom žijú, trvalo mi to presne desať rokov, čiže desať rokov som tvrdo pracoval od rána do večera s chorými trpiacimi ľuďmi a snažil som sa im pomôcť.

Videl som výhry i prehry, ako to ľudia nazývajú.

Pozeral som sa do očí smrti, ktorú som nemohol zastaviť, ale bojoval som najlepšie, ako som vedel.

Najskôr som bol presvedčený, že energetické formy sú len vlny, svetlá a farby, ktoré som stále videl okolo ľudí a nad ľuďmi.

Pôsobenie času a nové skúsenosti mi ukázali, že sú to tvary, ktoré začali prichádzať namiesto svetiel.

Pamätám si, keď raz môj dobrý priateľ rozprával o svojom mŕtvom otcovi, ako počas tohto rozhovoru prišiel veľmi zvláštny tvar pyramídy fialovej farby nad tohto priateľa a mal ju nad hrudou asi jednu minútu a ja som mal stále čas pozorovať tento živý, svetielkujúci, fialový objekt. Keď som sa zadíval z boku, tak som videl jeden zvláštny bod ako iskra, veľká asi jeden a pol centimetra a mal som dojem, že je tam aj tiež postavy.

Toto bol prvý, veľmi silný zážitok stretnutia s niekým z druhej strany. Po ďalšej usilovnej práci, asi po troch rokoch, bolo to práve pred cestou do Egypta, som zažil niečo neuveriteľné. Znova v tomto trojuholníku, alebo v pyramíde, neviem to presne nazvať, lebo je to zo svetelných lúčov, vyšli tri postavy – žena a dvaja muži a skutočne to neboli obyvatelia z tejto Zeme, ani z tohto sveta. Neboli to bytosti, ktoré by som si vymyslel alebo vysníval. Skutočne ku mne prišli, nevedel som sa pohnúť a nemohol som hovoriť. Bolo to také, ako keď vás niečo pritlačí a nemôžete sa pohnúť a medzi tým tlakom bolo počuť obrovský piskot a obrovské hučanie do hlavy, akoby bol človek v nejakej centrifúge, čo sa veľmi rýchlo točí. Medzitým prešli cez stenu tie tri bytosti, akoby tiene nejakej zvláštnej šedivej farby a ja som neustále videl geometrické útvary, paraboly, akési točiace sa mesto. Čo bolo veľmi zaujímavé, namiesto toho, aby niečo rozprávali, všetko išlo v obrazoch, tak ako v televíznej obrazovke a premietalo sa to v priestore. Videl som zvláštnu Zem, neviem, či to bola tá naša, ale bolo to niečo tak fantastické, že sa to nedá opísať. Druhý obraz bol obraz našej histórie. O tom nechcem rozprávať, ľudstvo ešte nie je pripravené na to, čo ho čaká v budúcnosti a ja nemám právo to zverejňovať. Bol som vtedy veľmi vyčerpaný, už na dne so svojimi silami a čakala ma ďaleká cesta a oni týmto svetlom pôsobili presne tam, kde som mal ja problémy.

To znamená, že ja sa starám o chorých trpiacich ľudí, ale o mňa sa stará skutočne len to svetlo, lebo ja som človek, ktorý neustále pracuje, funguje a nevnímam seba. Viem, že keby som začal vnímať seba, raz by som možno podľahol tomu, čomu podliehajú všetci. Lebo ak sa niekto začne pozorovať a zaoberať sa chorobou, ona sa v ňom rozvinie, začnú vyšetrenia a ten človek je zničený a nech sa mu akokoľvek snažia pomôcť, tak mu nepomôžu. Čo bolo tiež zaujímavé, že oni niekoľkokrát cezo mňa prešli, vôbec ma neevidovali ako hmotu, jednoducho cezo mňa prešli, zaliali ma obrovským teplom, to sa naozaj nedá opísať. Tieto tri osoby mali evidentný záujem nabiť ma energiou a pomôcť mi. Mal som pocit, že zo mňa niečo vyťahujú, ale to niečo nebolo hmotné, vyzeralo to ako skrinka.

A takýchto stretnutí bolo viac.

Hovorím vám absolútnu pravdu, že to, čo som prežil, navždy poznačilo môj život, a keby mi niekto povedal, že sme tu sami, že nás nič neobklopuje, a že my sme jediná civilizácia, tak by som si pomyslel, že je to človek veľmi primitívny a skutočne založený len na tom, čo ho naučili druhí, pretože inteligentný človek aspoň pripustí takúto možnosť a pokiaľ sa sám nepresvedčí, neprebádaným veciam necháva otvorené dvere. Toto bol najsilnejší zážitok v mojom živote a môžem povedať aj najväčší, ktorý mi dodal veľa sily a ja sa po ňom cítim a vnímam úplne inak.

Preto viem, že sme pozorovaní
a som presvedčený, že frekvencie farby, na ktoré sú napojené
naše orgány, sú zároveň tóny a to, čo ide vo svetle, ide aj v tóne
a zvuku. Všetko, čo som prežil, by možno vyzeralo ako
vedecko-fantastický film, ale bola to realita a ja sa nemám prečo
báť povedať to verejne.

Myslím si, že ďalšie dva roky mojej práce boli nabité práve
prítomnosťou toho, čo som prežil. Čo to znamená, že človek
skutočne nie je živý len z chleba a nejakej potravy, alebo z toho,
že sa mu darí, ale myslím si, že človek, ktorý je na vysokej
duchovnej úrovni, je živý práve z niečoho iného. Možno to Kristus
správne nazval, keď povedal, že človek je živý z toho, čo vychádza
z Božích úst. A to, čo vychádza z týchto úst je pre ľudí tajomné,
nepochopiteľné a ľudským mozgom veľmi ťažko riešiteľné.

Preto by som povedal, že na ľudí čaká veľké prekvapenie, čaká
ich veľa skúšok a nevysvetliteľných vecí. Nie som žiaden Boh,
ani zázračný liečiteľ, teraz som len obyčajný človek.

Ale vraciam sa do svojej minulosti a vtedy prestávam byť
človekom. Keď sa vraciam do budúcnosti, stávam sa priestorom
i časom, a preto ľudia, ktorí sú mojou minulosťou, ma
navštevujú v súčasnosti.

Keď to všetko tak zhrniem, tak bojujem za pyramídu
a chcem ju ľuďom zhmotniť, postaviť. Čas a priestor budúcnosti
mi však ukázali, že nie všetci ľudia o pyramídu stoja, nie všetci sú
jej hodní a pod ňu patria, lebo pyramída nie je niečo hmotné, ale
niečo duševné.

A len duševní ľudia s dobrým a otvoreným srdcom môžu dosiahnuť veľké výsledky, lebo to, čo sa teraz deje, je obrovská hanba celej spoločnosti. Kiež by sa tieto slová dotkli tých, ktorých sa to týka a oni zjednali nápravu. Lenže oni majú klapky na očiach a ušiach. Veď, keď sa obzriem späť dozadu, myslím si, že na tých seansách mohlo byť vyše milióna ľudí, neviem to presne a nerátam to, čo som pôsobil v zahraničí. Vtedy sa ľudia tlačili tak, až išli dvere vyvaliť, keď som im pomáhal, liečil ich, keď som robil pre nich divadlo, kde som im ukazoval, čo všetko je možné. To ich bavilo a vtedy boli veľmi nadšení. Čo sa však stalo a kde vznikla chyba? Možno z toho milióna ľudí si len málokto vie uvedomiť, že tu má človeka, ktorý im chce a vie vážne pomôcť. Lebo keby sa títo ľudia spojili, každý jednotlivec by venoval pár korún a povedali mi - môžeme ísť na vec a postavme pyramídu, tak my preslávime Slovensko a ukážeme spoločnosti, že to, čo rozprávam, nie je podvod, že sa v tej pyramíde dejú veci, ktoré by sa inde neudiali. Lebo ak postavia pyramídu bezo mňa, budú sa tam len pozerieť a rozmýšľať, či je tam dobrá alebo zlá energia, že tam cítia teplo a výsledky budú skoro žiadne. Preto si myslím, že h i s t ó r i a nevyužila šancu.

Som dosť veľký realista a myslím si, že aj veľmi prísny na seba, samozrejme s chybami človeka a možno, že aj dosť emotívny a veľmi viem prežívať bolesti. Vy ich tak neviete prežívať ako ja, lebo som citlivý. Môj cit je vyvinutý tak, že je viac ako nejaká vypočítavosť človeka. Ten cit bolí a moja bolesť je väčšia ako vaša.

Vy raz prídete na to, akú som mal bolesť, keď som videl vašu budúcnosť, aj ako som sa veľmi snažil. Tých, ktorí sú starej školy už nezmením, a preto im je zbytočné niečo hovoriť, ale vám, mládeži, sa prihováram, vy ste budúcnosťou a vy ste tí, ktorí ešte niečo môžu urobiť a zmeniť. Vy sa dajte na duchovný smer, vráťte sa ku hviezdám, k prírode, ku kryštálom. Ak bude vaša viera veľmi silná, zmeníte chod udalosti.

- Pochopil som nepochopené a objavil som neobjavené, ktoré sa nedá opísať slovom, a preto som prestal veriť v teórie.
- Som na tejto Zemi preto, aby som odkódoval zakódované veci v priestore, aby som ľuďom povedal pravdu. Tú, ktorú nechce nikto počuť.
- Staviam pyramídu z duší ľudí a chcem ju tu zanechať, aby stála ako dôkaz pravdy, ktorá je vo hviezdach.
- To, čo ešte nikdy nebolo povedané, bude povedané cez moje ústa a história to potvrdí.